

Erik Anvang

KREATIVITET

Traditionelt & Spirituelt

5:7

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

KREATIVITET

Traditionelt & Spirituelt

5:7

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

KREATIVITET

Traditionelt & Spirituelt

5:7

Af Erik Ansvang

IDENTIFIKATION & DISIDENTIFIKATION

Efter gennemgangen af den traditionelle opfattelse af kreativitet i de fire foregående artikler, er det nu tanken at se nærmere på den spirituelle kreativitet. Men først er det vigtigt at understrege, at der faktisk er en klar lighed mellem den traditionelle og den spirituelle kreativitet. *I begge tilfælde drejer det sig om at overskride grænser.* Man kan sige, at:

Traditionel kreativitet er evnen til at overskride grænser sat af opdragelsen, samfundet, kulturen og angsten for at skille sig ud og være sig selv¹.

Spirituel kreativitet er evnen til at overskride grænserne for traditionelle erkendelser – kroppens, følelsernes og tankernes grænser – og blive sit Selv².

---

1 Ordet "selv" skal her forstås som *personligheden* – det ydre menneske.

2 Ordet "Selv" skal her forstås som *sjælen* – det indre menneske.

I åndsvidenskaben bruger man ofte betegnelsen "Selvet" for "sjælen", men her i artikelserien anvendes ordet sjælen, da "selv" ofte misforstås, fordi man taler om både det store Selv og det lille selv, når man ønsker at differentiere sjælen på sit eget plan (det store Selv på kausalplanet), og sjælen i personligheden (det lille selv i inkarnation). Det er årsagen til, at der i artikelserien skelnes mellem sjælen og personligheden.

Set fra personlighedens synsvinkel repræsenterer sjælen relativ enhed og evighed – relativ fordi mennesket rummer et endnu højere eller dybere livsprincip – ånden. Personligheden identificerer sig først med dualiteten i de lavere, forgængelige verdener, men vil gradvis disidentificere sig med denne adskilthed og erkende enhed.

Det Ene Livsvæsen

Enhed er det mest fundamentale princip i Universet. Alt liv i Universet er udgået fra Det Ene Livsvæsen. Omfanget og karakteren af Det Ene Livsvæsen ligger langt uden for menneskets begrænsede fatteevne. Mennesket ved mindre om Det Ene Livsvæsen, end en 1.000 kr. seddel ved om finansloven.

Det samme gælder, når man identificerer Det Ene Livsvæsen med et solsystem – eller et planetsystem – i et forsøg på at bringe dette ufattelige væsen nærmere den menneskelige forståelse. Åndsvidenskaben oplyser imidlertid, at alt liv på alle skabelsens niveauer er udgået fra Det Ene Livsvæsen. Alt og alle er derfor identiske med Det Ene Livsvæsen, som alt og alle er udgået fra. Det vil blive omtalt senere.

Princippet er omtalt i *Corpus Hermeticum* – de gamle visdomsskrifter, der stammer fra den egyptiske mysterielære – og her siges det: *Som foroven, således også forneden. Som i det store, således også i det små. Som i det ydre, således også i det indre.* Og det kan tilføjes ... som i et atom, således også i solsystemet. Som i solsystemet, således også i mennesket. Konklusionen er, at ...

– alt i Universet er en enhed – men enheden er grundlæggende tredelt, for når man deler enheden i to, får man tre. For nu får man de to halvdele plus forholdet imellem dem.

Universet er opbygget af en uendelig række af systemer inden i hinanden. Hver del er 3-delt i sin opbygning.

Atomets 3-deling

Atomet har en positiv kerne og negative elektroner og et kraftfelt, som opstår gennem vekselvirkningen mellem dem.

Solsystemets 3-deling

Solen har en positiv kerne og negative planeter og et kraftfelt, som opstår gennem vekselvirkningen mellem dem.

Menneskets 3-deling

Mennesket har en positiv ånd og en negativ personlighed og et energifelt, der kaldes sjælen, som er et resultat af vekselvirkningen mellem dem.

Denne 3-deling udgik fra den grundlæggende enhed. Før skabelsen af Universet var der ingenting (som rummede alt). Denne formløse tilstand, der opfattes som ingenting, og alligevel rummer evnen til at skabe alt, havde endnu ikke manifesteret sin hensigt, idet skabelsen af Universet var Skaberens første *kreative aktivitet* – i hvert fald i denne manifestationsperiode.

Den skabende handling kan kaldes kreativ, for ordet "*kreativ*" stammer fra det latinske "*creare*", som betyder "*at kreere*" ... eller "*at skabe*". Kreativitet er derfor skabende aktivitet.

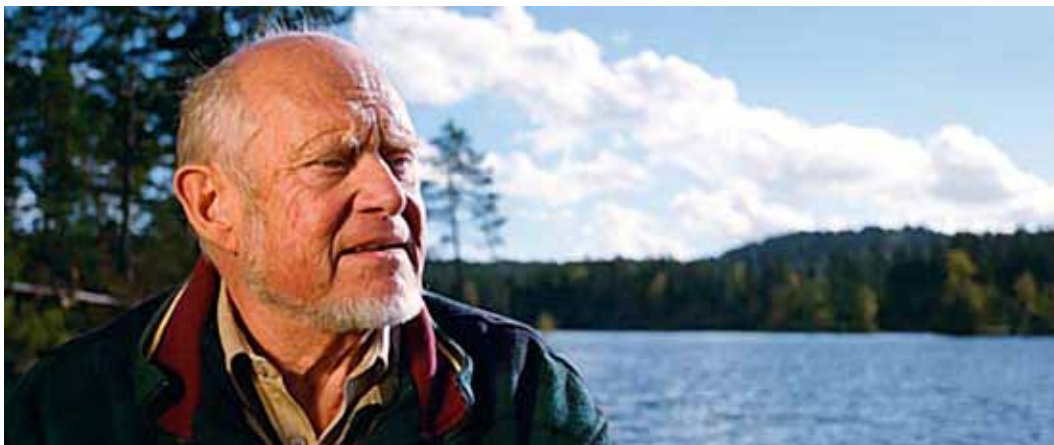
I den naturvidenskabelige "bibel" siger man: " – *i begyndelsen var big bang*", men forskerne er overbeviste om, at skabelsen er sket ved et uforklarligt tilfælde, og at der ikke er nogen vilje bag eller hensigt med skabelsen.

Intelligent design

Forskerne diskuterer begrebet intelligent design. Stadig flere anser i dag Darwins teori om udviklingen gennem udvælgelse som håbløs. Livet er så uendeligt mangfoldigt, og det fungerer samtidig i et ufatteligt intelligent samspil, som umuligt kan være udviklet ved tilfældige udvælgelser. Hvor håbløs ideen reelt er, kan illustreres med et eksempel, der tager udgangspunkt i big bang-teorien. Man skal forestille sig, at en gigantisk skrotplads eksploderer, og at alle delene flyver til alle sider, men pludselig begynder de helt tilfældigt at samle sig, og til sidst danner de en Airbus. Og her er det måske vigtigt at tilføje, at et moderne passagerfly er langt mindre komplekst end en stueflue.

I Johannesevangeliet 1,1 kan man læse: *” – i begyndelsen var Ordet, Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud”*. Der er derfor fuldkommen enhed mellem Skaberens og det skabte. *”Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.”* Bibelen og de gamle kulturers religioner oplyser enstemmigt, at alt er udgået fra Gud eller Det Ene Livsvæsen, og derfor må alt uundgåeligt være en del af Det Ene Livsvæsen. Fundamentet er *enhed*. Men i sætningen *”i begyndelsen var Ordet”* er *”Ordet”* oversat fra det oldgræske ord *”Logos”*. Logos betyder både *”ord”*, *”fornuft”* og *”tanke”*. Denne oversættelse er mere korrekt, for i begyndelsen var *”tanken”*, ideen eller hensigten med skabelsen.

Universet er udtryk for en vilje og en hensigt, og skabelsen er derfor sket på grundlag af en tanke. En gigantisk, universel tankeform blev skabt som en skabelon til den manifestation, som efterfølgende blev aktiveret af *”Ordet”*, kraften eller vibrationen. Vibrationsbølgerne skabte uratomerne og samlede dem til stofpartikler (urstoffet), og derefter samledes partiklerne til former og legemer. Dermed opstod eksistensplanerne og livsformerne. Først kom tanken, derefter *”ordet”* eller vibrationen, som skabte stoffet og antog former, der kunne belives. Den logiske konklusion er derfor, at der dybest set kun er én ide i Universet – *Skaberens ide*. Man kan kalde denne tankeform eller ide for Guds plan eller hensigt. Og evolutionsprocessen er derfor en gradvis åbenbaring og realisering af denne guddommelige plan eller hensigt.

Den norske forfatter Erik Dammann udtrykker dette i sin bog *Bag tid og rum* på denne måde:

”Naturens samspil er dybest set utænkeligt uden en helhedsskabende kraft eller intelligens, som er i alt og forbinder alt.”

Mennesket er en del af denne helhed, og det medfører uundgåeligt, at mennesket både er en del af den guddommelige hensigt og plan, og at menneskeheden er medansvarlig for dens udførelse på det menneskelige eksistensniveau på samme måde som alle andre dele af Det Ene Livsvæsen er ansvarlige for deres niveauer og udviklingspotentialer.

Betyder det, at f.eks. forskere, filosoffer, nytænkere og andre kreative mennesker ikke selv udtænker de nye ideer, men blot får adgang til et nyt fragment af planen? Åndsvidenskaben og de gamle vismænd siger ja. "Nytænkning" er ikke ny, men blot en ny afsløring af noget, der allerede er tænkt. Nyheden består i, at ideen for første gang opfanges af en menneskehjerne. Natalie Banks siger i sin bog *Den gyldne tråd*:

*"Det, vi kalder nyt, har hele tiden været til stede.
Der foregår blot en vedvarende åbenbaring af sandheden.
Det, der er nyt for os, har for længe siden
ført andre langt videre, end det sted, vi står i dag."*

Hvis det er tilfældet, er grundlaget for copyright og ophavsret forsvundet. De nye ideer er ikke skabt af det menneske, der opfanger dem. Det får bare adgang til en ide, der allerede eksisterer. Derfor er der kun én "ophavsmand" ... Det Ene Livsvæsen, som kaldes Gud. Og der er kun én ide ... *Guds plan*. Menneskeheden får gradvis adgang til den del af planen, som det på det aktuelle tidspunkt er muligt at manifestere.

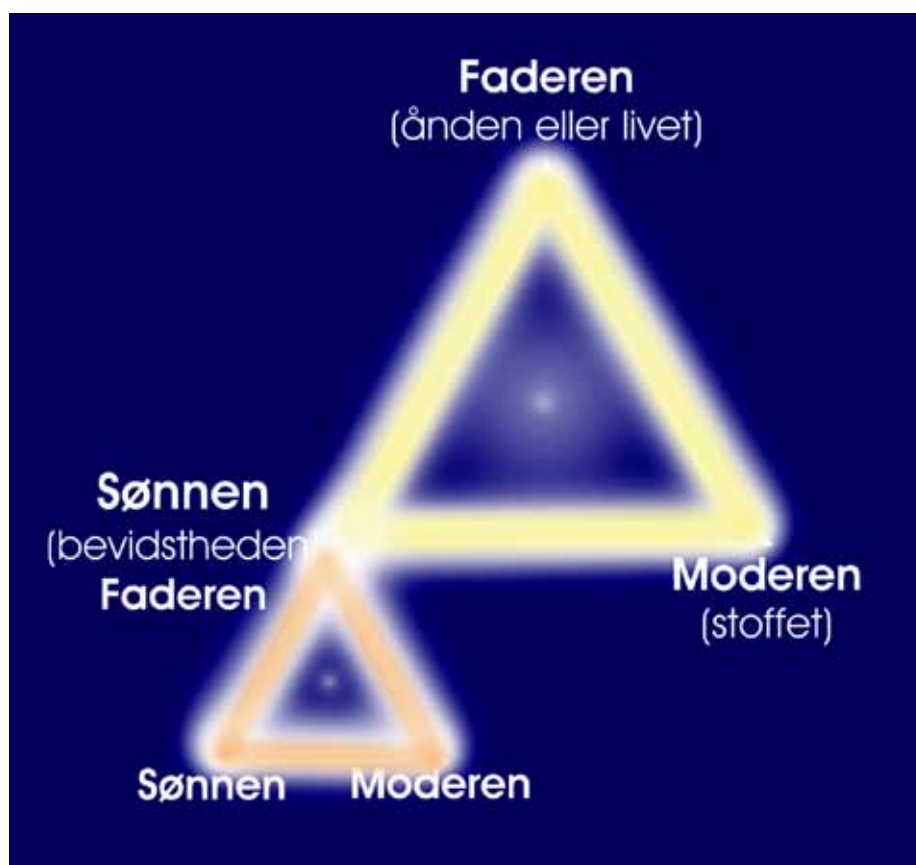
Man hører det samme fra den indiske vismand Patanjali, der taler om "*regnskyen af ting, som kan vides*". Det er menneskets opgave at forsøge at tappe denne "regnskys" ressourcer og fremme Guds hensigt her på Jorden. Ethvert menneske kan på denne måde deltage i og fremskynde manifestationen af den guddommelige hensigt. Det kræver naturligvis, at man gør sig modtagelig for ideerne. Hvordan? Det vil blive omtalt senere, for det er essensen i spirituel kreativitet.

Trefoldighed

Denne forståelse er grundmodellen for al skabende aktivitet på ethvert niveau – også menneskeheden.

1. Viljen til manifestation og hensigten med skabelsen opstår i det højeste princip, som kaldes Gud, "livsvæsenet" eller "ånden".
2. Ånden skaber først stoffet og beliver herefter stoffet, og den ydre verden med energi og vibration opstår.
3. Vekselvirkningen mellem ånd og stof skaber bevidsthed, som er åndens evne til at opfatte, kommunikere med og senere beherske stoffet.

I den guddommelige familie ser denne realitet sådan ud:

Faderen (ånden eller livet) ønsker at søge tilfredsstillelse af begær (*begær = kærlighed*)

Moderen (stoffet) imødekommer begæret (kærligheden) og tiltrækkes desuden af Faderen.

Sønnen (bevidstheden) arver fra Faderen tilskyndelsen til begær (= kærlighed) – og fra Moderen tilskyndelsen til aktivt at skabe former.

Sønnen (bevidstheden) rummer altså både Faderaspektet og Moderaspektet – og er desuden noget selvstændigt – Sønneaspektet. Sønnen bliver i næste cyklus selv Faderen – dvs. udgangspunkt for en ny skabelsestrekant.

Ånden eller livet kan sammenlignes med den elektriske strøm, som alle har i stikkontakterne i hjemmet. Stoffet svarer til ledningen, der er en forudsætning for, at elektriciteten kan strømme. Vekselvirkningen mellem strøm og ledning skaber et magnetfelt omkring ledningen, der svarer til bevidstheden. Når man vikler ledningen op på en spole, øges styrken i magnetfeltet. Det svarer til, at bevidstheden øges med systemets kompleksitet. Og mennesket er kendetegnet ved et særdeles komplekst nervesystem.

Her er grundmodellen for al kreativitet eller skabende aktivitet, som i princippet er den samme på alle skabelsens niveauer: Den indre hensigt har ikklædt sig stof, og vekselvirkningen mellem ånd og stof eller form resulterer i en bevidsthed, der gradvis erfarer tilværelsens mangfoldige kvaliteter. Formen opretholdes så længe, som det er nødvendigt for at udføre det planlagte arbejde. Det gælder for et univers, et solsystem, en planet, et menneske og et atom.

De universelle principper kan derfor overføres til det menneskelige niveau ...

ÅND

Dynamisk vilje og hensigt

SJÆL

Kærlighed/visdom

PERSONLIGHED

Viden, intellekt, aktivitet

Ånden er den styrende vilje, hensigt og grundlæggende drivkraft inderst i det tredelte menneske.

Personligheden er aktiviteten af de atomer, som det fysisk-æteriske legeme, astrallegemet og mentallegemet er opbygget af. Personligheden er dels helheden af disse små livsenheder, dels mødet mellem den atomare aktivitet og den inkarnerede sjæls impulser.

Sjælen er åndens stedfortræder og fremkalder bevidsthed gennem mødet med personlighedens legemer. Sjælen er den sammenholdende kraft.

Det objektive og det subjektive menneske

Ifølge åndsvidenskaben er mennesket ikke en biologisk masse, der er organiseret tilfældigt ved hjælp af mekanistiske lovmæssigheder. Der findes et styrende princip. Mennesket identificerer sig imidlertid med personligheden. Mennesket tror, det er det fysiske legeme. Det tror, det er følelser og begær. Det tror, det er tanker og forestillinger. Personligheden er det objektive menneske. Sjælen er det subjektive menneske. Det er sjælen, der gør mennesker forskellige, for ifølge åndsvidenskaben er det den, der rummer summen af de individuelle inkarnationers erfaringer. Spørgsmålet er derfor, hvilken instans i mennesket der kan modtage de ideer eller tanker, der skal realiseres i livet for at opfylde delplanen i den store plan? Er det personligheden eller sjælen? Hvis den guddommelige plan for evolutionen og hensigten med livet allerede er tænkt og tilgængelig, er det relevant at spørge, hvordan ideerne manifesteres på tilværelsens forskellige niveauer. I åndsvidenskaben beskrives impulsernes kommandovej her på planeten på denne måde:

IMPULSERNES KOMMANDOVEJ

SHAMBALLA

"Centret, hvor Guds vilje er kendt."

Rummer evolutionsimpulsen som "ren energi".

DET STORE HVIDE BRODESKAB

Mahachohaner, chohaner, mestre, indviede og disciple.

Opfanger impulsens generelle hensigt.

De formulerer den i detaljerede handlingsplaner og udsender planerne i store strømme af ideer og symboler.

DEN NYE VERDENSTJENERGRUPPE

Åndeligt bevidste mennesker.

De opfanger evolutionsplanen

fra Det Store Hvide Broderskab og

formulerer den i konkrete tankeformer og idealer.

Derefter sender de den videre til verdens tænkere.

VERDENS TÆNKERE

Højtuddannede mennesker – de "intellektuelle".

De dominerer forskning, økonomi, industri, lovgivning, kunst, litteratur, uddannelse og socialt arbejde.

De opfanger idealerne og præsenterer dem for verden.

MIDTERGRUPPEN

Intelligente, flittige og undersøgende mennesker.

Det mest magtfulde element på grund af evnen til at læse, diskutere, tænke, bruge penge og tage parti.

De ønsker primært fred, retfærdighed og tryghed.

RESTEN AF MENNESKEHEDEN

Unge sjæle – ofte uvidende analfabeter.

De er følelsesbetonede og let påvirkelige – og de kan manipuleres kollektivt.

De domineres af angst og er generelt uimodtagelige for mentale impulser.

Den universelle hukommelse

Når den universelle allestedsnærværelse og alvidenhed altid er til stede og altid har været det, kan dette reservoir af vilje og hensigt sammenlignes med en universal hukommelse, hvor intet er for småt, og intet er for stort for den universelle bevidsthed. Når Det Store Hvide Broderskab kontakter Shamballa – *“centret hvor Guds vilje er kendt”* – for at kanalisere inspiration til menneskeheden, overfører Broderskabet næste fase i den guddommelige plan fra den planetariske bevidsthed eller hukommelse til modtagelige mennesker.

Det samme princip findes i mennesket. Når mennesket udfører selv den mindste hukommelseshandling, sætter det sig på samme måde i forbindelse med den allestedsnærværelse og alvidenhed – også når man tror, at man genkalder en fjern fortid. Men der er intet *“fjernt”* eller *“nært”* i Universet. Alt er lige meget til stede hele tiden og alle steder. Når man ikke uden videre er i stand til at kontakte og genkalde det tankemateriale, der er til stede, skyldes det alene manglende sensitivitet i menneskets legemer og ikke det altomfattende og uforanderlige livsvæsen. Derfor kan man spørge:

- *Hvad er hukommelse ...*
- *hvordan virker den ...*
- *og hvordan genskabes fortiden, uanset om den er nær eller fjern?*

Hukommelsens natur er en gåde for forskerne. For hvad er hukommelse? Hvordan virker den? Og hvordan genskabes fortiden – hvad enten den opleves som nær eller fjern? For uanset om fortiden er nær eller fjern, om den stammer fra det nuværende eller tidligere liv, så må måden, den genskabes på, være den samme. Der er derfor behov for en teori, der dækker alle tilfælde af hukommelse, og som samtidig gør det muligt at forstå de enkelte tilfælde.

De redskaber eller legemer, som bevidstheden eller sjælen benytter, har afgørende betydning for hukommelsen. Hele genkaldelsen af mere eller mindre fjerne begivenheder er et spørgsmål om at afbilde dem i legemet – altså om at forme en del af stoffet i det legeme, som bevidstheden er fokuseret i, sådan at det danner billeder af begivenhederne.

Hvad sker der, når det fysiske legeme modtager et indtryk, og bevidstheden senere genkalder sig dette indtryk – det vil sige *husker* det?

En vibration udefra rammer et sanseorgan. Vibrationen overføres til det hjernecenter, som sanseorganet er forbundet med. Det medfører, at en cellegruppe i hjernen vibrerer, og det efterlader cellerne i en lidt anden tilstand end den, de befandt sig i før påvirkningen. Reaktionen har sat sig et vibratorisk spor i cellegruppen – *en vane*. Når cellegruppen én gang har vibreret på en bestemt frekvens, så bevarer den resten af tilværelsen som cellegruppe muligheden for at vibrere på samme frekvens uden igen at modtage en impuls fra den ydre verden. Enhver gentagelse af en bestemt vibration styrker denne mulighed eller vane. De enkelte vibrationer efterlader deres eget spor, men *der kræves mange gentagelser, før cellegruppen selv kan aktivere en gentagelse*.

Cellerne nærmer sig denne mulighed ved hver gentagelse, der aktiveres udefra. Men vibrationen stopper ikke ved de fysiske celler. Den overføres til den tilsvarende "cellegruppe" i de finere indre legemer (astrallegemet og mentallegemet), og i sidste instans har den skabt en ændring af bevidstheden. Ændringen i bevidstheden virker tilbage på cellerne. En gentagelse af vibrationen aktiveres inde fra af forandringen i bevidstheden.

Denne gentagelse er en erindring af det, der startede hele kæden af vibrationer.

Cellernes reaktion på vibrationen udefra – en reaktion der sker i henhold til de fysiske lovmæssigheder – giver cellerne evnen til at reagere på en lignende impuls, selvom den er svagere og kommer indefra. Der forbruges en smule energi hver gang stoffet i et nyt legeme skal sættes i svingninger, og derfor reduceres vibrationens energi gradvis.

Men samtidig forbruges der mindre og mindre energi, hver gang cellerne gentager en bestemt vibration som reaktion på nye impulser udefra, og derfor reagerer cellerne lidt bedre efter hver gentagelse. Ændringer i bevidstheden efter hver gentagelse får desuden bevidstheden til lettere at reagere end i begyndelsen, og enhver gentagelse øger bevidsthedens evne til selv at aktivere en lignende ændring.

Sanseimpulser, der opfattes via synet, hørelsen, føle-, smags- eller lugtesansen, løber fra det fysiske legeme gennem astrallegemet (føleleslegemet) til mentallegemet (tankelegemet), hvor de koordineres til en helhed, på samme måde som en akkord i musikken indeholder flere toner. Det er denne funktion, der er mentallegemets specielle opgave. Mentallegemet modtager forskellige impulser og samler dem til én. Det samler mange indtryk til én oplevelse, én tanke, én sammensat helhed.

Hvordan skal man forstå denne lidt komplekse reaktion, når en impuls har bevæget sig indad og skabt en forandring i bevidstheden? På vej udad skaber forandringen vibrationer i legemerne, som reproducerer de samme vibrationer, som impulserne skabte på vej ind – og i hvert legeme viser

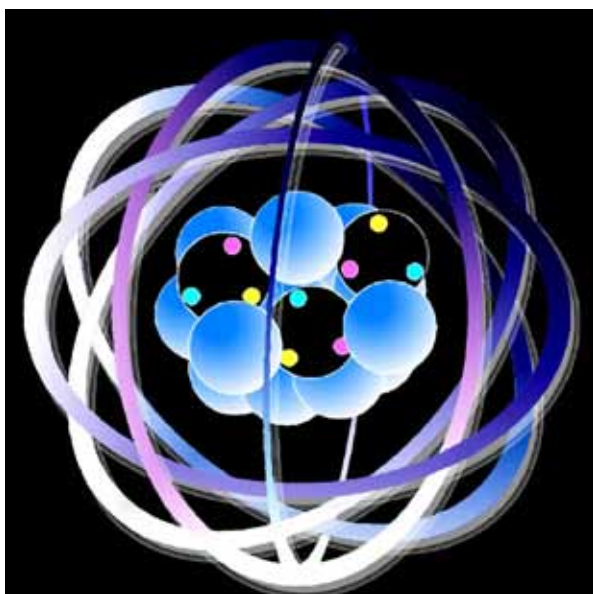
forandringen sig nu i en svagere udgave. Den er ikke så stærk og vital, som da den strømmede fra det fysiske til det astrale og fra det astrale til det mentale legeme. Den viser sig i mentallegemet i en svagere form som en kopi af det, der blev sendt indad af mentallegemet, men med svagere vibration. Når sjælen modtager en "reaktion" fra mentallegemet (for når en vibration rammer legemerne, vil den skabe en reaktion), er reaktionen langt svagere end den oprindelige "aktion", og derfor vil den opleves som mindre "virkelig". Den skaber en mindre forandring i bevidstheden, og denne reduktion medfører uundgåeligt en mindre "virkelig" oplevelse.

Så længe bevidstheden endnu ikke er tilstrækkelig udviklet til at kunne opfatte indtryk, der ikke kommer igennem med de fysiske impulsers styrke, er den reelt i nærmere kontakt med det fysiske legeme end med noget andet legeme, og der vil ikke være erindringer af ideer, men kun af sanseindtryk – det vil sige billeder af ydre genstande og billeder, der dannes af hjernens vibrationer, og som reproducerer sig selv i det astrale og mentale stof. Disse billeder i mentalt stof er lige så konkrete som billeder på øjets nethinde. Man kan sige, at bevidstheden opfatter eller "ser" dem, fordi øjets syn kun er en lille del af hele opfattelsesprocessen.

Efterhånden som bevidstheden trækker sig væk fra det fysiske legeme og i højere grad vender opmærksomheden mod ændringerne i de indre legemer, ser den disse billeder af sin egen udadgående reaktion gennem astrallegemet – og det er erindringen af sanseindtryk. Billedet viser sig i hjernen som en følge af reaktionen fra bevidsthedsændringen og opleves dér.

Denne oplevelse viser, at bevidstheden for en stor del har trukket sig tilbage fra det fysiske til det astrale legeme og fungerer nu herfra. På nuværende tidspunkt fungerer den menneskelige bevidsthed i astrallegemet og er derfor fuld af erindringer, fordi disse erindringer er reproduktioner i den fysiske hjerne af tidligere billeder fremkaldt af reaktioner fra bevidstheden.

Det centrale spørgsmål er nu: Hvad er hukommelse? Afkastningen af legemerne mellem død og genfødsel (reinkarnation) sætter en stopper for legemernes automatik – det vil sige for deres evne til at reagere på vibrationer magen til dem, de tidligere oplevede. De reagerende cellegrupper er opløst, og alt hvad der er tilbage, er kimen til fremtidige reaktioner oplagret i de permanente atomer. (Permanente atomer er små kraftcentre, som er centre for opbyggelse af former og legemer. De er punkter af atomart stof, som bevares permanent af ånden (monaden) gennem hele manifestationsperioden. Det fysiske, astrale og mentale permanente atom er de energicentre, der ved det fysiske, astrale og mentale legemes død bliver tilbage, og som en slags chip opbevarer al erindring, alle evner og alle karaktertræk ved legemet. Det permanente atom er forbundet ved en magnetisk "tråd" af buddhisk stof, og det "opbevares", indtil sjælen næste gang sender personligheden i inkarnation. Personlighedens legemer opbygges omkring og efter disse atomers vibration. Den nye inkarnation begynder derfor med de samme karaktertræk, som den tidligere inkarnation sluttede med).

Hvor svag reaktionen er i forhold til den nye automatik, der etableres i legemernes stofmasse af nye oplevelser i den ydre verden, kan ses af manglen på erindring af tidligere liv. Det eneste, de permanente atomer i virkeligheden kan, er at reagere med større lethed på impulser, der svarer til dem, de tidligere har oplevet, frem for på dem, de udsættes for for første gang. Cellernes eller cellegruppernes erindring forsvinder ved døden og kan ikke genetableres i sin oprindelige form. *Men hvor opbevares erindringen så?*

Svaret er enkelt: *Hukommelsen er ikke nogen evne, og den bevares ikke i mennesket.* Den er ikke en egenskab i bevidstheden, og der opbevares *ingen* erindring af begivenheder i den *individuelle* bevidsthed, men enhver begivenhed er til stede i den *universelle* bevidsthed. Alt, hvad der sker i Universet – fortid, nutid og fremtid – findes hele tiden i denne universelle eller altomfattende bevidsthed – i det "evige nu". Fra Universets begyndelse til Universets slutning, fra dets solopgang til dets solnedgang, er alting evigt til stede – evigt eksisterende. I dette hav af ideer findes alting.

De permanente atomer

Når mennesket bevæger sig omkring i dette hav, berører det brudstykker af indholdet, og reaktionen på kontakten er menneskets viden. Når et menneske først én gang har fået en erfaring, har det lettere ved at opnå samme kontakt igen og gentage den. Det sker, når det fysiske legeme i erfaringsøjeblikket ikke er optaget af indtryk på sit eget plan – og det er det, der kaldes *hukommelse*.

Alle "erindringer" kan *genkaldes*, fordi alle muligheder for billedskabende vibrationer er til stede i den universelle bevidsthed, og man har lettere ved at kontakte denne bevidsthed, hvis man tidligere har været i kontakt med lignende vibrationer. Derfor er det lettere at gentage vibrationer, der udgør en del af menneskets egne oplevelser, end de vibrationer, det aldrig har erfaret. Og her ser man betydningen af de permanente atomer. Når de stimuleres, udsender de præcis de vibrationer, der er lagret i dem, og blandt alle de mulige vibrationer tiltrækkes de atomer og molekyler, der svinger med på de permanente atomers tone.

Når mennesket i det nuværende liv påvirkes af vibrationer og forandringer i bevidstheden, er det lettere at tiltrække de vibrationer, det i forvejen har oplevet, ud af den universelle bevidsthed. Uanset om det er en erindring fra det nuværende eller et tidligere liv, er genkaldelsesmetoden den samme. Der er ingen anden hukommelse end den universelle evigt tilstedeværende bevidsthed, som mennesket helt bogstaveligt "lever, bevæger sig og er i".

Menneskets hukommelse består simpelt hen i, at det kommer i berøring med de dele af den universelle bevidsthed, det tidligere har haft kontakt med.

Ifølge Pythagoras er al indlæring derfor en erindring, for indlæring består i, at man ud af den universelle bevidsthed trækker det ind i den individuelle bevidsthed, som er ens eget på grund af den basale enhed med det universelle. På bevidsthedsplaner, hvor enheden er overordnet adskillelsen, deles den universelle bevidsthed om det individuelle univers. På de lavere bevidsthedsplaner, hvor adskillelsen skjuler enheden, lukkes man ude fra den universelle bevidsthed af de mindre sensitive legemer. Det er deres mangel på respons, der begrænser, for man kan kun erfare bevidsthedsplanerne gennem legemerne. Derfor kan man ikke direkte forbedre sin hukommelse. Man kan kun forbedre den generelle *modtagelighed* og evne til at reproducere ved at gøre legemerne mere sensitive – samtidig med, at man undgår at presse deres elasticitet for hårdt.

Man kan også "være opmærksom". Det vil sige, at man kan vende opmærksomheden mod og koncentrere sig om den specielle del af den universelle bevidsthed, man vil i kontakt med. Man behøver ikke plage sig selv med spekulationer om, "*hvor mange engle der kan stå på et knappenålshoved*" – altså hvordan man på en begrænset plads kan opbevare det uendelige antal vibrationer fra de mange liv, for alle de formproducerende vibrationer i Universet er hele tiden til stede og tilgængelige for enhver individuel enhed, oven i købet i stigende grad, efterhånden som enheden i evolutionens løb oplever mere og mere.

Det er muligt at anvende disse informationer i det praktiske liv. Nogle begivenheder "opbevares i erindringen", mens andre "glemmes". I virkeligheden findes begivenhederne i alle deres enkeltheder (det man "husker", og det man "glemmer") kun i én tilstand ... den universelle hukommelse. Enhver, der er i stand til at kontakte denne hukommelse, kan genkalde sig alle enkelthederne lige så godt, som man selv kan. De begivenheder, man har oplevet, er ikke ens egne, men udgør en del af det universelle bevidsthedsindhold. Menneskets fornemmelse af at eje dem skyldes udelukkende, at det tidligere har vibreret i takt med dem, og derfor lettere kan reagere på dem, end hvis det kontaktede dem for første gang.

Udefra – hvad man er. Indefra – hvad man *husker*

Man kan imidlertid kontakte begivenhederne med forskellige legemer på forskellige tidspunkter, for alle lever under tids- og rumbetingelser, der er forskellige for hvert legeme. Den del af den universelle bevidsthed, mennesket bevæger sig i i det fysiske legeme, er langt mere begrænset end den, det bevæger sig i i det astrale og mentale legeme. Og kontakterne gennem et velorganiseret legeme er langt mere levende end dem, der opnås med et dårligere organiseret legeme.

Desuden må man ikke glemme, at rummets begrænsninger udelukkende skyldes legemerne. Ud af en hel begivenhed (fysisk, astral, mental og åndelig) opfatter bevidstheden kun den del, som legemerne er i stand til at reagere på. Man synes, man er blandt de ting, der omgiver det groveste legeme, som man bruger, og som derfor påvirker det "udefra", mens man "husker" de ting, man kontakter med de finere legemer, fordi de overfører vibrationerne til det grovere legeme og derfor påvirker det "indefra".

Efterhånden som mennesket gennemgår utallige begivenheder i livet, opdager det, at det ikke opretholder forbindelsen med dem alle. Den fysiske krop har en meget begrænset reaktionsevne, og derfor forsvinder mange oplevelser ud af synsfeltet. I trance er det muligt at genskabe disse oplevelser, og man siger derfor, at de kommer fra underbevidstheden. I virkeligheden var de hele tiden til stede i den universelle bevidsthed.

Når man kontakter dem, bliver man opmærksom på dem, fordi bevidsthedens subtile lys (dæmpet af den fysiske krop) oplyser dem, og når man er passeret forbi, toner de bort igen. Men det samme lys dækker et større område, når det skinner

gennem astrallegemet, og derfor kommer begivenhederne til syne i en trancetilstand – dvs. at bevidstheden befinder sig i astrallegemet frigjort fra det fysiske legeme. Begivenhederne er ikke kommet, forsvundet og kommet tilbage igen. Det var den fysiske bevidstheds lys, der var for svagt, og derfor så man dem ikke. Men det større lys i astrallegemet gjorde det muligt at se dem.

Efterhånden som legemerne kommer under kontrol, øges det oplyste område. Bevidstheden kan nu rette opmærksomheden mod enhver del af området og tage tingene i nærmere øjesyn. Når bevidstheden fungerer frit på astralplanet og opfatter de astrale omgivelser, kan den opfatte meget, som på det fysiske plan opleves som "fortid" eller "fremtid". Det forudsætter, at det er noget, den har lært at reagere på i "fortiden". Indtryk, der strømmer igennem astrallegemet, men befinder sig uden for forståelsens lys, vil befinde sig i det område, som oplyses af det finere mentalligeme.

Ved hjælp af sjælslegemet kan hukommelsen fra tidligere liv genoplives, fordi sjælslegemet svinger ubesværet med på begivenheder, der allerede er oplevet. Det lys, der skinner igennem sjælslegemet, omfatter et langt større område og oplyser begivenheder langt tilbage i tiden.

Disse begivenheder ligger i virkeligheden ikke længere tilbage i tiden end nutidige hændelser. De befinder sig bare på en anden vibration eller frekvens. De lavere legemer, som ikke tidligere har erfaret disse begivenheder, kan ikke direkte kontakte dem og svinge med på dem. Det er en evne, der hører til sjælslegemet – det relativt evige legeme. Når sjælens legeme reagerer på begivenheder, strømmer vibrationen nedad og reproduceres i det mentale, astrale og fysiske legeme, der tilsammen udgør personligheden.

Der er to primære årsager til, at der er en barriere, som forhindrer mennesket i at få kontakt med sjælen og det universelle bevidsthedsområde. Den ene er legemernes manglende sensitivitet, og den anden er identifikationen med legemerne. Man tror, man er sin krop, sine følelser og sine tanker. Det anbefales derfor at praktisere en meditation, der – hvis den gentages med jævne mellemrum – kan medvirke til en tiltagende disidentifikation. Man disidentificerer sig med det, man ikke er, og bliver derfor mere det, man virkeligt er – en sjæl.

Meditation

på disidentifikation

1. STADIE:

1. Erkendelse af det fysiske legeme

Sæt dig godt tilrette med ryggen ret og undgå at spænde. Tag nogle få dybe, langsomme og lydløse åndedræt for at falde til ro. Sig herefter i tanken ...

*"Jeg er en bevidsthedsenhed i det større liv,
der betragter mit legeme som en levende helhed.
Jeg er livet i mine mindre liv,
og derfor ligner jeg Gud."*

2. Erkendelse af astrallegemet

Brug din fantasi og forestil dig, at dine følelser er rolige – og at de herefter bliver neutrale – hvilket ikke er det samme. Sig herefter i tanken ...

*"Selvom jeg er modtagelig for indtryk,
følelser og begær,
så er det, jeg føler, og den jeg er, ikke det samme.
Skiftende følelser vil til tider overvælde mig,
og dog er jeg, den klare iagttager, altid den samme."*

3. Erkendelse af mentallegemet

Mentallegemet er tænkerens redskab. Forsøg at skelne mellem tænkeren, tankeprocessen, tankestoffet og tankeformerne. Sig herefter i tanken ...

*"Jeg ser tanker komme og gå,
og dog er jeg, tænkeren, ikke tankerne.
Jeg bruger tænkeevnen.
Jeg vælger, vrager og skaber de former, jeg vil."*

4. Koordinering af de tre legemer

De tre legemer koordineres nu til en integreret enhed. Sig i tanken ...

*"Jeg er en bevidsthedsenhed,
der tænker, føler og handler,
og dog er jeg én."*

5. Erkendelse af sjælen

Erkend sjælen og foretag en koordinering, hvor du forbinder det trefoldige integrerede redskab med sjælen. Sig i tanken ...

*"Jeg befinder mig midtvejs mellem sjælen,
som er mit Selv, og min trefoldige form."*

2. STADIE:

Visualisering

Se hvidt lys strømme ned fra den overskyggende sjæl, og strømme gennem den tredelte personlighed, der stabiliseres, renses og målrettes i sit tjenestearbejde og ledes på sin vej.

3. STADIE:

Meditation

Meditér på følgende nøgleord i 10 minutter:

Jeg er et lyspunkt i et større lys.

4. STADIE:

Modtagelse og omdannelse

Mens du lytter opmærksomt med dit "indre øre" og er opmærksom på, at den hvide magiker må kanalisere enhver energi, der bruges i tjenestearbejdet, igennem sit eget væsen, siger du højt – som en bevidst tjenestehandling for gruppen – det samme mantra, som mestrene bruger ... *Den Store Invokation.*

Den Store Invokation

*Fra lysets kilde i Guds sind
Lad lys strømme ind i menneskers sind
Lad lys sænke sig over Jorden*

*Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
Lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
Må mestrenes mester vende tilbage til Jorden*

*Fra centret hvor Guds vilje er kendt
Lad hensigt lede alle menneskers viljer
Den hensigt, mestrene kender og tjener*

*Fra centret vi kalder menneskeheden
Lad planen for kærlighed og lys åbenbares
Må den forsegle døren til det onde*

*Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på Jorden*

5. STADIE:

Fordeling

Som endnu en tjenestehandling for menneskeheden siger du blidt det hellige ord "OM" tre gange – idet du ånder sjælens åndelige hensigt ud i dagen.

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk